

SLOVENSKI NAROD.

Izstaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold. za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na doma se računa 10 kraje. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrtstopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovški cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“. Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Po deželnih zborih.

II.

Druga narodno politična ker principijelna točka, katera je v kranjskem deželnem zboru mnogo hrupa vzbudila, bilo je staro naše jezikovo vprašanje. Namesto interpelacije je dr. Bleiweis precej prinesel osnovo postave v zbor, da najjena slovenskem Kranjskem slovenski jezik v realni obligaten predmet, da se ga mora vsak rojen Kranjec učiti. V svojem listu smo prinesli kolikor se je dalo natančno poročilo o posvetovanjih kakor so se o tem razvila. Nemškutarji in vlada so bili proti tej postavi. Oni in vlada so pač za to, da je pri nas na slovenskem Kranjskem, nemški jezik za vse obligaten, da celo italijanski jezik je obligaten le naš domač, naš slovenski naj bode zaničevan, za vrata stavljen, ne sme biti obligaten. To stališče so Dežmani zagovarjali in vlada je po svojem zastopniku g. Hočevanju temu pritrdjevala, čudno slabo to se ve, ker vladnemu zastopniku se je na obrazu bralo, da je nasprotnega prepričan in da govori iz srca kar mora govoriti.

Ali da narodni renegatje kakor Dežman, da birokratski, ljudstvu odtajeni sinovi kakor je Schrey, enako govorè; da nemška vlada tako slovenščino ovira, temu se ne čudimo. Britko nam je pa bilo videti tudi slovenskega moža, dr. Razlaga proti postavi glasovati z vlado in z nemškutarji vred proti Zarniku, Obrezi, Graseliju in vsem drugim slovenskim poslancem. Njegovi argumenti za to so bili sami izgovori, razlogi ne za nas. Kdor se neče na nobeno stran zameriti, nikomur ne ustreže; kdor se hoče na dva stola uvesti, ta se vsede na tla. V narodnih rečeh je treba nekeve discipline! Vsak narod jo ima. V vprašanjih svobodnostne ideje, v malih rečeh smemo različni biti, a v narodnih ne. Naj tu ali trmoglav Bleiweis ali pobožni Luka Jaran ali Zarnik ali Vošnjak ali Lavrič ali Kramarič dober predlog prinese, — vprašajmo za narodno stvar ne pa za osebo. Isto tako kdor se iz same spravljivosti in samega miroljubja in posredovanja bolj boji „dober glas“ izgubiti pri narodnih nasprotnikih nego pri svobodnih poslancih, če prav iz poštenega namena kakor to pri g. dr. Razlagu menimo, ta mora potem politikovati čisto sam za se politiko, ki jo Nemec izraža v reku: „wasch mir den pelz und mach' ihn nicht nass“. Tako smo mislili mi in vsak Slovenec, s katerim smo govorili ko smo videli g. dr. Razlaga glasovati zoper prvi §. postave in še Dežmanu povod dati, da je očital narodnej stranki lehkomišljeno postavodajanje, — v stvari, katero nže nad 30 let razglabamo!

Kakor smo ob kratkem v tem listu uže

povedali, imelo je to vprašanje in deželno-zborsko obravnavanje o tej postavi v ljubljanskem mestnem zboru doklado ali nadaljevanje. Poslanec Schaffer je stavil nasvet, naj se vlada naprosi, postavo ne potrditi. In Dežman je proti slovenščini povedal še kar je bil v deželnem zboru pozabil ali kar se je še potlej domislil. Dr. Bleiweis mlajši in g. Potočnik sta branila narodno naše stališče, a ker imajo nemškutarji večino, sprejet je bil to se umeje Schafferjev predlog. Cela debata in ta sklep je nov dokaz, kako ti Nemci in ponemčenci, ti tuji naseljenci in potujčenci, ki vladajo na ljubljanskem magistratu sovražijo naš domač jezik in mu odrekajo pravice, ki mu po narturnej pravici gre v naši deželi. Ali kadar pridejo volitve, tačas se slovesno zavarujejo in branijo, da bi bili sovražniki našega jezika in naroda, tačas so le „liberalni“ in psujejo onega, ki jim resnico v obraz govori, da so sovražniki Slovencev. Da nemški liberalizem nij obramba pred vsacim tlačenjem, nego tlačenje Slovanov „furor teutonicus“.

Slovenski učitelji pod policijskim nadzorstvom.

Iz slovenskega Štajerja.

(Dopis iz učiteljskih krogov.)

Vsak nepristransko sodeč človek, ki vidi, mora priznati, da se učitelji po slovenskem Štajerji trudijo, da bi napredovali v omiki, v lastnem izobraževanju in da bi s tem tudi pri mladini v šoli boljše podučevanje pospeševali. Dokaz temu so mnogotera učiteljska društva in njih pogosta zborovanja, katera učitelji ne osnujejo za kratek čas marveč vsled svojega notranjega nagona po vedno natančnejšem spolnovanju svojih dolžnostij, in da se s tem tudi ob enem opravičijo glede zaslužnja svojih povišanih plač. — Za zabavo ali celo za politična demonstriranja učitelji taci zborov nikoli ne sklicujejo. To se ne očita nemškemu učiteljem, a tudi slovenske učitelje tako očitavanje močno žali, in zoper tako očitavanje se morajo oni odločno braniti. Vendar se pa pri nas pokaže v najnovejšem času, da imajo vladni organi o naših učiteljih takove pojme, kakoršni bi jim nikakor v čast ne bili, ako bi se v resnici pri njih nabajali. — Po mislih in dejanjih vladnih organov bi bili slovenski učitelji nevarne politične osebe, katere je treba imeti vedno pod strogim policijskim nadzorstvom. In faktično se to tudi uže godi slovensko štajerskim učiteljem, in to skoro v taki meri kakor hudim nasprotnikom rednega državnega življenja, na pr. komunistom i. dr. Evo dokazov:

Bilo je meseca julija 1874, ko so se nekateri učitelji ormuškega in ljutomerskega okraja v Središči zbrali, da so se o raznih svojih rečeh posvetovali, mirno, tiho in pohlevno, kakor je to uže sploh v navadi. — Okrajno glavarstvo ptujsko je nekemu občinskemu svetovalcu v Središči naložilo, da je navzoč pri zboru kot namestnik vladnega komisarja.

Toda dotični mož je bil sicer navzoč pri zboru, a se nij razodel kot tak. Nij minolo dosta časa po tej malenkostni učiteljski skupščini, ko so bili mirni središki učitelji pozvani k ptujskemu okrajnemu glavarju, da se opravičijo zaradi omenjenega zbora, kajti došla je bila nanj ovaja (baje od ljutomerskega glavarja), ki sumniči dotične učitelje, da je njih zborovanje v zvezi s politiko (menda v zvezi z jugoslovanskimi učitelji ali kaj takega).

Ko so središki učitelji g. Trautwetterju nedolžni in politično ne nevarni zbor opisali, jim on niti ene žal besede rekel nij.

Napravili so 21. in 22. septembra 1874 slovensko štajerski učitelji svoj prvi večji zbor v Mariboru, ki se je pečal s čisto šolskimi in pedagoškimi rečmi. — A vladni organi so v njem slutili vendar le politično nevarnost, kajti, uže več dni so po Mariboru in okolici krožile razne vesti o velikem policijskem nadzorstvu pri tem zboru:

A. je na pr. rekel: Vlada bo zbor prepovedala, ker je politična demonstracija. B. se je izrazil: Namestnija je zaukazala strogo nadzorovanje skupščine. C. je zopet šepetal: Ljutomerski okrajni glavar je posebno 3 (ali 2) osebe kot politično gravirane zaznamoval, na te se bode posebno pazilo. Vse te izjave nijso bile iz zraka vzete, bilo je v istini dano strogo povelje od c. kr. namestnije, prouzročeno po ljutomerskem glavarstvu, naj se slovenski učitelji v Mariboru strogo nadzorujejo.

V lepem miru se je bil zbor na čast udeležnikom izvršil, in velike bojazni, katere so one tajne vesti narejale, bil je konec, s policijskega nadzorstva se slovensko-štajerski učitelji še nijso znebili.

Predsednik „Učiteljskega društva za slovenski Štajer“ skliče odborovo sejo 17. t. m. v Celje, in povabi k njej tudi druge ude društva, da se seje samo s posvetovalnim glasom udeležijo. In res zbere predsednik v svoji spalnici v gostilnici „pri belem volu“ v Celji 9 odbornikov in 7 nedobornikom okolo sebe, da se o svojih društvenih zadevah in o šolstvu posvetojuje. Komaj se je to malo številce mirnih, a za prospeh šolstva vnetih učiteljev pogovarjati začelo, stopi v sobo policaj, ki velevali predsedniku, da naj gre takoj k županu Neckermanu. In kaj hoče Neckerman tem mirno,

tiho in brez hrupa se privatno posvetujočim učiteljem? Tožiti hoče predsednika, sodniji, ker je sklical zbor, a ga nij naznanil mestnej gosposki in ker ga je sklical v Celji, kjer nij sedež društva.

In gotovo bi bil mož v svojej znanej prijaznosti do Slovencev storil, ako bi bil znal za dober uspeh svoje tožbe. A po dobrem zagovarjanji predsednika Lapajna, kateri je dokazoval, da je sklical odborovo sejo (katere gosposki naznanjati treba nij, in katera se v poljubnem kraju zbrati sme) odstopil je mož od svoje prve grozitve in samo s tem činom svoje oblasti zadovoljil, da ni pustil odborove seje v navzočnosti družih udov nadaljevati, in da bode to nepostavno (?) ravnanje predsednikovo deželnemu šolskemu svetu naznanil. (Se ve, to pa spada v njegovo področje. Moder „nemški“ mož, ta župan celjski. —) Pokvaril pa je bil s tem veselje zbranim slovenskim učiteljem, ki so od daleč in od vseh strani spodnjega Štajerja v Celje priromali. — Kaj nas uče ti dogodki?

Kakor so Slovenci v svojem sedanjem gibanju in razvijanju vladi naši neljubi, takisto niso jej po volji vsi tisti slovenski učitelji, kateri se ne sramujejo svojega materinega jezika, ki ga namreč čislajo, kakor drugi narodi svoj jezik, in ki se upajo, pisati in govoriti v svojem materinem jeziku.

Žalostno je res, da se lojalnim, mirnim, omike potrebnim in po omiki hrepenečim slovenskim učiteljem take neprilike in take nečasti delajo. Bogme, s tem se vlada po svojih organih močno pregreši, da nadleguje oni stan, katerega je baš v sedanjosti dobi pozvala, da deluje za duševno in materialno blagost ljudstva. S tem ravnanjem si brž čas ne bode pridobila simpatij učiteljskega stanu, marveč se bode učiteljev polastila taka antipatija do vladnih organov in taka letargija v njihovem delovanju, kakoršno zasluži tako vedno policijsko nadzorovanje nedolžnih, v politiko se ne vtikajočih in samo po lastni omiki in po šolskem napredku hrepenečih učiteljev slovenske narodnosti.

Kranjski deželni zbor.

(XIII. seja. Konec.)

Dr. Zarnik poroča v imenu odseka za pregledovanje poročila deželnega odbora o njegovem delovanju za dobo od 1. julija 1874. do konca februarja 1875.

V generalnej debati izraža dr. Razlag željo, da bi se poročilo deželnega odbora razdelilo po zadržaji več odsekom, ki bi potem o njem poročali.

Dr. Zarnik pravi, da nijma proti želji dr. Razlaga nič opomniti, misli pa, da bi bil moral dr. Razlag to željo izreči takas, ko se je volil odsek za pregledovanje poročila, ne pa zdaj.

K §. 1. odsek nasvetuje:

1) Slavna c. k. deželna vlada se naprosi, da bi skrbela za pospeševanje izvršitve postave o napravi novih zemljiških knjig.

To se brez debate sprejme.

K §. 2. odsek nasvetuje:

2) Deželnemu odboru se naroča, da se po vsej moči za to poteza, da se tudi Ra-

dovljskemu okraju po razmeri preobloženja odpiše zemljiški davek.

Poslanec Tavčar nasvetuje pristavek: „da bi se tudi na druge kraje, na katere se je do zdaj še malo ozira imelo,“ tudi odpisal zemljiški davek.

Dr. Razlag nasvetuje, da bi se posebno oziralo na posestnike v Bohinji in v davkarskem okraju Kranjska gora. Odsekov predlog z dostavkom župnika Tavčarja in dr. Razlaga se potem sprejme.

K §. 3. odsek nasvetuje:

3) Slavna c. k. vlada se naprosi z ozirom na obžalovanja vredne razmere na Gorenjskem in na Notranjskem, da si po vsi moči prizadeva, da se zavlečene obravnave zaradi odveze in uravnave zemljiških služnosti vendar enkrat končajo.

Dr. Razlag izraža željo, naj bi tisti uradniki, kateri nijso pri lokalnej komisiji v Postojni, katera se bode v kratkem razpustila, poslali se v Radovljico, da tam delo pospešijo.

Dr. Poklukar nasvetuje, naj se v ta namen dovoli potrebna svota.

Vladni zastopnik Widman pravi, da ne bode svote, katero dr. Poklukar nasvetuje, niti treba, kajti lokalna komisija v Postojni se bode razpustila še le pozno v jesen.

Dežman pravi, da ne gre še zdaj po dr. Poklukarjevem nasvetu svote za zemljišno odvezo nastavljeni, ker je proračun za ta zaklad že dogotovljen in sprejet.

Dr. Schrey meni, da je od deželnega zbora nedostojno, da zmirom enake resolucije gode („vorleiert.“)

Dr. Zarnik opomni, da ponavljanje nič ne škodi. — Saj se tudi nekateri ptiči naučé razne napeve, če se njim mnogokrat ponavljajo. Govornik sicer neče vlade s tem ptičem primerjati, a nič ne škodi, če se vladnim organom zahteve deželnega zastopa zmirom in neprenehoma tako dolgo na ušesa godejo, da jih res sliši in usliši.

Vladni zastopnik Widman, ki menda misli, da je general deželnega zbora, kateri ima le po njegovem mnenju ravnati, zdajci po nepotrebnem na noge skoči in se čuti razžaljenega, ter reče, da, če bode slišal še en tak izraz, kakor je „leier,“ ne bode prišel več v deželni zbor. (Ne bila bi bog zna, kaka škoda; posebne duševne moči nij bilo opaziti.)

Dr. Zarnik z začudenjem nad to vladno izjavo odgovarja, da nij imel namena, vlado razžaliti, in da v njegovej šaljivej primeri tudi nobenega razžaljenja nij. Potem se predlog odsekov sprejme.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. maja.

Državni zbor na Dunaji se snide, kakor vladna „Mont. Revue“ poroča, sredi oktobra in bode ob enem z delegacijami zboroval.

Nadvojvoda Jovan Salvator objavlja v „Mil. Ztg.“ več člankov, v katerih polemizira proti onej brošuri, ki je oni dan izšla v Lipskem kot odgovor na znano njegovo izjavo o stanju avstrijske artilerije in potrebi rusko-avstrijske zveze. Nadvojvoda dalje v teh člancih protestira proti člankom pruskih listov na Dunaji, ki hočejo, da Avstrija mora biti odvisna od Prusije. Armada avstrijska, pravi Jovan Salvator, nij ustvarjena za neprirojeno pobratimstvo s Prusijo,

in ona tudi ne misli na maščevanje. Armada se le trudi, da bi bila h kakaj neizogibnej vojni pripravljena tako, da bi bila kmalu končana. Nadvojvoda obsojuje tudi nedomoljubno in izdajalno novinarstvo, ki izpodkopava avstrijsko zavest in dinastično čutje, in je za to plačano s pruskimi tolarji. Končno priporoča prijateljstvo z Rusijo, ter se tudi izjavlja zoper vsako razširjenje avstrijskih dežel na iztok. — Da se pak cela država okrepi in ojači, mora Avstrija, vsled besedij Salvatorjevih, zadostiti svojim narodom in se z njimi pomiriti, zatajiti razne namene a le na ta način najde moč v samej sebi.

Velik konservativno-ustavoverni časnik, kakor poroča „Frankf. Journal,“ se bode kmalu založil na Dunaji. Ustanovni fond bode iznašal 1,200.000 gld., na katerega je uže vpisano 600.000 gld., ostalo je obljubil preskrbeti nadvojvoda Albrecht. List bode baje ustavovoren, zelo konservativen in na vunažno bode zagovarjal le avstrijske zadeve. V uredništvo se ne sprejmo uže iz principa nobeni židi in tuji novinarji.

Listu „Deutsche Ztg.“ se iz Prage telegrafuje, da se Don Alfons odpelje na Češko, in sicer v Ploškovice, kjer je letograd starega cesarja Ferdinanda dobrotljivega.

Lvovsko c. k. politehniko so za en semester zápriji zaradi tega, ker študentje nijso hoteli poslušati predavanja necega profesorja, ter raje odšli na hodnik. Ko je pozneje isti profesor študente pozval, naj gredo k predavanju, nijso tega hoteli ubogati. Kaj ne, to je vse drugo obnašanje poljskih študentov proti onim iz Gradca?

Vrnanje države.

Da je v Rumuniji zmagala pri poslednjih volitvah v parlament vladna stranka, smo uže poročali. Pod kakim natlakom, ki je bil bolj podoben malej revoluciji, nego izvrševanju občanskih prav, poroča inozemski list „Le Messenger d'Orient“ sledeče: „Nij bilo dneva brez pobojev, mrtvih in ranjenih. Vlada je obsedla vse volilne okraje z vojniki. Vzlic temu ali boljše baš zaradi tega so se vrstili tepeži, poboji brez prenehanja in dan za dnevom so odnašali ranjene v bolnišnice, volilce pak v — zapor! Samo v Bukareštu je pet mrtvih in 30 ranjenih.“

Ruska vlada daje iz Peterburga časnikom brzojavljati, da poročilo nij resnično, vsled katerega bi se Rusija z Vatikanom pogajala in prijaznovala.

Ruski štirinajst-dnevnik „Vpered“ (naprej), organ socijalistične stranke na Ruskem in ki izhaja v Londonu, ker je prepovedan za Rusko, popisuje gmotno stanje na Ruskem, ter čini vlado in rusko inteligencijo za vse to odgovorno z sledečimi besedami: „Vlada vsemogočnega carja, osloboditelja carja, liberalnega carja reformatorja, vé prav dobro, da je dvajset let teh „liberalnih“ reform privedlo narod ruski do stanja vednega gladi, stalnih epidemij in sistematičnega izmiranja. Zares, vsi ti konservativni plemiči na Ruskem, vsi ti liberalni hvajitelji „velikih“ reform, vsi ti borzijani in špekulanti vseh barev, skratka vsa ta ruska inteligencija to vé, da le ona je zakrivila vse te nakažljive bolezni, ves ta brezkončni glad in stalno izmiranje.“

Staročeskemu „Pokroku“ se pak zdi tako trjenje v listu, katerega nazivlje, da presega vso „rudečkarijo,“ revolucionarje, socijaliste in komuniste celega sveta, ter pravi, ka je zoper take revolucijske ideje edini protilek, zdrava in opravičena ideja, ideja rodoljubja, ki je prava konservativna zaslomba slovanskega sveta na Ruskem in Srbskem.

Španski bivši poslanci so imeli 23. t. m. veliko skupščino, v katerej so sklenili v kortesih predložiti ustavo in poskušati kompromis s svobodoumnimi monarhičnimi zastopniki.

Irski škofje hočejo baje papeža prositi, naj se z Italijo sprijazni in tako Nemčijo izolira. To bi bilo vrlo želeto.

Dopisi.

Iz slovenske Koroške, 24. maja. [Izv. dop.] Ali je res visokim c. k. gg. mar, da se postave izpolnjujejo? Kdor pozna razmere okrajne sodnije v Borovljah, iz prepričanja lahko reče, da je tistim visokim gospodom le več na temu ležeče, zmešnjave pospeševati in zakone zasmehovati; kakor n. pr. 19. čl. osn. post. in več postav temu v soglasji, ki jasno prepovedujejo, rabiti tolmače pri sodnijskih razpravah, kakor je bilo v „Slov. Narodu“ razloženo. V tem čisto slovenskem kraju slušbuje uže več let trd Nemec za sodskega pristava. Ko bi bil ta mej Nemci nastavljen, kamor zares spada, težko da bi zaslužil resnične pritožbe. Ali tu posredovati mej trdo slovenskimi strankami (če pa eden od stranke nemščino umé, je za pravi pot toliko nevarnejši), sodec, ki njih najmanjše besede ne razumé; gotovo je tudi za njega to težava. Pri vsej spretnosti in najboljši volji nij kos, priti stvari do pravega jedra. Ako bi vselej višjim gg. bilo res kaj drugega mar, kakor slovenske prebivalce ponemčevati, gotovo bi ne nastavljali trdih Nemcev za tak slovenski kraj čisto nesposobnih. Žalostna resnica je, da c. kr. uradniki od visokega do najnižjega briča pri nas največ skrbé za zidanje znanega pruskega mosta preko naših glav do Adrije. Okrajni sodnik uže zna slovenski, ali kaj ko je sovražnik vsega, kar količkaj po slovenščini diši. Le en sam primer, kako ti „Nemci“ ne zamude najmanjše prilike slovenske narodnjake zasmehovati. Imel je Slovenec pri nekej razpravi biti zaslišan. Uže en dan pred obravnavo se je slišal porogljiv glas „kommt der Windische“ — če ravno v omenjenem okraji Nemcev še nij, razen kacega roko-delca, ki denes pride, a morebiti drugi teden zopet odide. Kakor da bi bil Slovenec tu tako redka prikazen, kakor bik z dvema glavama! Vendar mi je prijatelj pravil: „Imel sem pri sodnji opraviti; zadovoljen sem bil, da nij bilo omenjenega gospoda v pisarno, ker z adjunktom je bila sicer težava, da sva se prav težko (le površno) razumela, ali vsaj psoval nij, kakor je onega drugega uže navada.“

Od Borovnice 23. maja. [Izv. dop.] Minoli teden smo pričeli novo šolo zidati tik cerkve na desnej strani zvonika po od ministerstva potrjenem načrtu s stanovanjem za 2 učitelja. Poslopje bode stalo okolo deset tisoč forintov. Ljudstvo sè zidanju nikakor ne protivi, akoravno splošno finančna mizerija neusmiljeno posebno na ubozega kmetiča pritiska — ker uvideva, da stara šola je vsakemu družemu poslopju bolj slična nego šoli, da je za podučevanje mladeže popolno nesposobna — posebno iz zdravstvenih ozir, — da je poduk zelo važen, v sedanjem času neobhodno potreben. — V kratkem bomo torej imeli dvojno šolsko poslopje, kdaj pa glavno stvar, učitelja, dobimo, vedi bog! Blizu 200 otrok je uže več mesecev brez vsega šolskega poduka. Resno žalostno! Krajni šolski svet je še meseca januarja okrajnemu šolskemu svetu priporočil sposobnega učitelja, ki je prosil za izpraneno mesto, a dokaj še ne vemo pri čem smo.

Marsikateri, ne poznajoč slabih učiteljskih razmer, pomanjkanje učiteljev na Kranjskem, nepovoljno se šali ter reče: „Čemu

Slovenec šola, on je uže od narave prebrisana glava. Kaj bi bilo ž njim še le ko bi bil „študiran“? Ne dal bi se nemškutarjem slepiti in pobrati bi morali kopita do zadnjega. Prav ima! A želeli vendar ne smemo, da ostane „status quo“ v šolstvu.

Naši občinski očetje se jako radujejo, celo časniki jim morejo biti orodje v poljubovanje. Sklenilo se je v prihodnje dostojnejše pisave se posluževati, sicer pa bode vsacega prepira in nesloge, katera občini neizmerno škoduje, konec, ako se nasvet, da si oni očanci, kateri menijo, da se jim premalo časti priznava in izkazuje, kadilnice nakupijo in eden družemu kade.

Iz Trsta 23. maja [Izv. dopis.] Skoraj vsako leto je v Trstu in v okolici suša, primanjkuje vode; naši mestni očetje študirajo le ob času suše, kje bi se voda v Trst napeljala. Kakor brž pak začne deževati, hitro spere dež vse misli našim lahon-skim mestnim očetom iz glav, v katerih jim ostaje le ideja olupšanje mesta, malomarno italijansko gospodarstvo, nepotrebno izdavanje novcev, mej katerimi je polovica krvavih slovenskih žuljev.

V celej Avstriji se ne nahaja mesto, v katerem bi imel mestni magistrat na razpolaganje toliko novcev, in kjer bi vladal s tako avtonomijo in bi imel tako neomejeno oblast v rokah kot ravno mestni magistrat tržaški. Tržaško mestno starešinstvo zapravljivo ravna z denarji, ne gleda na rastoč deficit v mestni blagajni, ne gleda na reč, za katero se novi izdajejo, naj bo koristna ali ne, za vse te reči se ne brigajo čisto nič mestni očetje, samo, da je njih ultralahonska želja izpolnena.

Čudili se boste, da se v mestnem zboru vse italijanske terjatve dovolé: kakor razne svote za zidanja in druge naprave. To pa je čisto lahko. Kajti v mestnem zboru sedé, razen okoličanov in še kacic 8 mestnih pravičnih poslancev same marijonete Hermetove, katere obrača lahko na tanki nitki kakor mu drago; glasujejo slepo za njim, kakor da bi bili Italijani sami gospodarji v Trstu in v čisto slovenske okolici. Liberalizem njihov je ota streha, ki še le enostransko brani dež. Lahom naj se vse po liberalnih principih daje, le Slovencem ne pripada čisto nič, kar bi jim pravi liberalizem dati moral. Na milost ali nemilost naj se podvržemo njih italijanski stranki, to pripoznavajo oni narodno-bastardirani Lahi za pravično.

Uže več dnij sem opazoval vozača iz Občine, ki mora tako visoko in daleč iz Trsta vodo voziti, in vendar bi jo lahko, ko bi magistrat za davkoplačujočo okolico kaj skrbel, v vsakej vasi dovolj imeli, ker po celej okolici pod zemljo teče voda v morje. Mestno svetovalstvo ima baje vse druge načrte pred očmi in to je, da bi napeljal vodo Rízano iz Istrije, ker bi jim tudi v političnih rečeh služila, namreč, da bi perilo mandri- jerom vzeli. Voda Rízano bi tekla iz Istre po ravnini v Trst, tam bi se napravili bazéni za perilo, in iskalo bi se Furlank in Istrijank, katere bi prale celemu Trstu, in tako še to malo zaslužka vzeli ubogim mandri- jerkam.

Domače stvari.

— (Ljubljanski mestni zbor) ima denes 26. maja zvečer ob 5. uri sejo.

— (Kegljanje za dobitke) v prospeh podpornega društva pomočnih uradnikov se je končalo v nedeljo ob 10. uri zvečer. Oddalo se je 1531 serij. Dobitke so dobili gg.: Zupančič, Zazak, Jarnej Černé, Hohn in še dva druga. Čisti iznesek bil bi gotovo večji, ako bi ne bilo to kegljanje oviralo ono, ki ga je kar vmes pričela požarna straža pri „konjiču“, misleča, da drugači ne pride na vrsto.

— (Vreme.) Tako toplega maja uže dolgo časa nij pomniti kakor je letos. Če bode vreme naprej tako ugodno, imeli bi izvrstno vino in sploh dobro letino. Trebalo bi je.

Razne vesti.

* (Ban Jelačičeva slavnost) se je minóli četrtek, kakor vsako leto dostojno obhajala v Zagrebu. Spomenik je bil ves z venci obložen in okinčan z trobojnicami. V predvečer te slavnosti je pri spomeniku zapelo pevsko društvo „Kolo“ nekoliko narodnih pesnij in v navdušenem govoru, po celemu trgu posetemu občinstvu se je ponkazovalo na slavne čine tega slavnega hrvatskega generala in iskrenega Slovana. Ljudstvo je vse to spremljevalo z navdušenimi živijo-klici! Potem se je mirno razšlo. Drugi den v četrtek zjutraj, ko se je brala črna maša v stolnej cerkvi sv. Marka za umrlega bana, so na podnožje spomenika položile rodoljubne zagrebške dame, vse črno oblečene, dragocene vence.

* (Dvoboj.) Iz Pešte se brzojavlja, da sta imela 23. t. m. novinar Verkavay in poslanec Varady dvoboj na pistole, a nij nobeden ranjen.

* (Prestop verski.) Žena princa Aleksandra Hesenskega je stopila iz katoliške v protestantovsko cerkev baje ker nij hotela verovati nove dogme, da se papež ne more zmotiti.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalescière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezní, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicín in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlezo i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj. Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalescière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri driti in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodejni v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prs- nih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842. Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila večletno i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezní, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalescière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimperu, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za straš-

C. k. cekini	5	29
Srebro	102	—